

ضرورت هشجاری

هممیهنان،

پس از هشت سال «نبرد میهنی» و دو سال گفتگوی سیاسی، که با ندانمکاری‌های سران جمهوری اسلامی فرصت‌های گران‌بهای برای رسیدن به یک پیروزی ملی بزرگ از دست رفت، سرانجام، رویدادهای شگرف در ناحیه‌ی زرخیز جنوب غربی آسیا کشور استعمارساخته‌ی عراق را ناگزیر از تن دادن به بخشی از حقوق پای‌مال‌گردیده‌ی ایران و پذیرش مرزهای خاکی و آبی پیش‌ازجنگ و بازپس‌کشیدن نیروهای تجاوزگر خود کرد. با این همه، هنوز خیلی زود است که امید به یک صلح دادگرانه و پایدار داشت؛ زیرا سرکرده‌ی بعضی‌های عراق در واپسین نامه‌ی خود به رئیس‌جمهور اسلامی با ترفندبازی‌های همیشگی از پیش کشیدن برخی از بندهای قطعنامه‌ی پانصدونودو هشت شورای امنیت سازمان ملل متحد پرهیز کرده و، به‌ویژه با آن همه آسیب‌های دژخویانه که به مردم ایران زده، درباره‌ی پرداخت غرامت خاموش مانده است.

پیامد هجوم وحشیانه‌ی لشکریان بعث عراق به ایران به‌خون‌تپیدن چند صد هزار زن و مرد در رده‌های سنی گوناگون، نقص عضو ده‌ها هزار پیر و جوان، آوارگی بیش از دومیلیون تن از مردم، و ویرانی بخش بزرگی از روستاها و شهرها و کشتزارها و بنگاه‌های صنعتی کشور بوده است که باید جبران شود و سران جمهوری اسلامی حق چشم‌پوشی از دریافت تاوان آن را ندارند.

افزون بر این، زمامداران کشور در آمدورفت و گفتگوهای آینده، که خواه و ناخواه ممکن است در راستای سود و صلاح ملی ایرانیان انجام شود، به هیچ وجه نباید مهر قبولی بر دیگر تجاوزهای برکرسی‌قدرت‌نشستگان در بغداد بزنند.

استقلال و تمامیت ارضی کویت و دیگر شیخ‌نشین‌های کناره‌ی جنوبی خلیج فارس برای امنیت ملی ایران بسیار اهمیت دارد و هیچ گاه نباید کوچکترین تجاوز به آن را، چه از سوی قدرت‌های امپریالیستی سلطه‌گر و چه از سوی کشورهای گسترش‌طلب ناحیه، تحمل کرد.

جا دارد به سران جمهوری اسلامی گوشزد شود در انجام وظیفه‌ی خود برای پاسداری از جان و هستی و حیثیت نزدیک به پنجاه‌هزار کشوروند ایرانی و دویست‌هزار ایرانی‌تبار ساکن کویت، که اکنون در خطر تظاول قرار گرفته است، هیچ کوتاهی روا ندارند.

به‌هر روی، همواره باید به یاد داشت که کشور استعمارساخته‌ی عراق از آغاز پیدایی همچون یک کانون ضدایرانی شکل داده شده و در هر فرصت درصدد لطمه‌زدن به مردم این سرزمین برآمده است؛ و اکنون هم رهبرانی آزمند و نیرنگباز بر آن فرمانروایی دارند.

سرکرده‌گان فزونی‌جوی حزب بعث عراق در روند بلندپروازی‌های ناسازوار با قانونمندی‌های اجتماعی به تنگنا افتاده و به‌ناچار از داعیه‌های علیه‌ایران دست برداشته‌اند؛ ولی بی‌شک، اگر وضع استواری بیابند، باز هم خواست‌های خلاف حق را پی خواهند گرفت. وانگهی، ایران، به‌ویژه اگر بخواهد روند سلطه‌ستیزی داشته باشد و به جدول ارزش‌های انقلاب هم وفادار بماند، باید از توان دفاعی بالایی برخوردار گردد و پیوسته در راستای آماده‌سازی و

تجهیز هر چه بیشتر نیروهای سلاحدار خویش بکوشد.

هرگز نباید فراموش کرد که ایثارگری نیروهای سلاحدار ایران، از ارتشی، سپاهی، و بسیجی، به پشت‌گرمی توده‌ی مردم در فرازونشیب هشت سال جنگ خستگی‌ناپذیر زمینه‌ساز زدودن بخشی از نشانه‌های تجاوز دشمن بوده و حق‌شناسی ملّی ایجاب می‌کند تا به روان تابناک شهیدان و نام‌والای تن‌آسیب‌دیدگان «نبرد میهنی» درود فرستاد. در این میان، بازگشت سرافرازانه‌ی اسیران جنگی، که نمادی از ایستادگی مردمی در برابر یورش بیگانه می‌باشند و سالیان دراز در بند دشمن به‌سربرده‌اند، مایه‌ی شادمانی بسیار است و جای آن دارد با پیشواز همگانی روبه‌رو گردند و رهگذر آنان در گوشه‌وکنار میهن آذین‌بندی شود.

پرتوان باد نیروهای سلاحدار ایران، پیروز باد ملت.

دبیرخانه‌ی حزب ملت ایران